

Udskriftsdato: 13. december 2025

AFG nr 9674 af 26/06/2018 (Gældende)

Elafgift - elproducent - afvisning

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 18-0203370

Elafgift - elproducent - afvisning

Skatterådet har afvist at bekræfte, at virksomhed B kan anses for elproducent efter elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c).

Skatterådsmøde 26. juni 2018 - SKM2018. 421. SR

Spørgsmål

1. Kan Skatterådet bekræfte, at virksomhed B kan anses for elproducent efter elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c)?

Svar

1. Afvises.

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger påtænker at starte en virksomhed (virksomhed A), der har til formål at etablere vedvarende energiproduktion hos en køber (virksomhed B). Der er endnu ikke en konkret køber, men konceptet henvender sig primært til liberale erhverv og eventuelt dagligvarebutikker. Køberen skal enten være ejer af egen bygning eller have en lang lejekontrakt.

Etableringen af den vedvarende energiproduktion vil foregå via et solcelleanlæg på virksomhed Bs tagarealer, og energiproduktionen vil blive fuldt ud udnyttet af virksomhed B, således at der ikke vil blive produceret til afsætning i det kollektive net.

Konceptet går ud på, at virksomhed A sælger et solcelleanlæg til virksomhed B og overdrager ejerskabet umiddelbart efter idriftsættelse af anlægget.

Betalingen ved overdragelse af ejerskabet sker ved, at virksomhed B løbende betaler X kr. pr. kWh produceret i løbet af aftaleperioden, fx 20 år. Der er således tale om en performanceafhængig betaling for anlægget. Købet af solcelleanlægget kan derfor gøres uden likviditetstræk for virksomhed B.

Virksomhed B vil forestå drift og vedligeholdelse af solcelleanlægget. Risikoen for virksomhed B består kun i at sikre anlægget mod hærværk, brand eller anden skade ved f.eks. vedligehold på taget, der kan forhindre solcelleanlægget i at producere.

Virksomhed A har adgang til anlægget og overvåger produktionen, da virksomhed A pga. betalingsmodellen har behov for at kende produktionen i solcelleanlægget.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Det er Spørgers opfattelse, at virksomhed B skal anses for elproducent efter elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c), da ejerskabet til solcelleanlægget bliver overdraget til virksomhed B umiddelbart efter solcelleanlægget er sat i drift.

SKATs indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at virksomhed B kan anses for elproducent efter elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c).

Begrundelse

I skatte- og afgiftsretlig henseende kan der ved vurderingen af, om der foreligger et reelt ejerskab til et aktiv og ikke kun et formelt ejerskab, indgå forskellige momenter. For det første vil det indgå i vurderingen, om køberen reelt er afskåret fra indflydelse på såvel driften som salg af aktivet. Dette kan være tilfældet, såfremt køber er afskåret fra at sælge, pantsætte eller på anden måde at disponere over aktivet eller kun kan gøre dette på nærmere fastsatte vilkår. I et sådan tilfælde har køber ikke sædvanlige ejerbeføjelser over aktivet. For det andet kan indgå, om den økonomiske risiko og indsats ved et ejerskab af aktivet er elimineret for køberen. I vurderingen heraf kan indgå, om køber har påtaget sig ansvaret for fejl og mangler ved aktivet, om køber har vedligeholdelsespligt og pligt til at tegne og betale forsikring for aktivet, og hvem der bærer risikoen for aktivets hændelige undergang.

Ejendomsretten kan derfor skatte- og afgiftsretligt tilsidesættes, hvis ejerskabet af et aktiv er af formel og ikke reel karakter og ikke er forbundet med økonomisk risiko, indsats eller rådighed.

Der er i anmodningen ikke fremlagt et aftalegrundlag med angivelse af vilkårene for et salg af solcelleanlægget til virksomhed B, og anmodningen indeholder kun en summarisk beskrivelse af det påtænkte koncept i forhold til bl.a. betalingsmodel for solcelleanlægget og virksomheds Bs forpligtelser.

Det er således ikke muligt med fornøden sikkerhed at kunne vurdere, hvorvidt virksomhed Bs ejerskab af solcelleanlægget i tilstrækkelig grad er forbundet med den fornødne økonomiske risiko, indsats og rådighed.

SKAT finder herefter, at spørgsmålet ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, jf. skatteforvaltningslovens § 24, stk. 2.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmålet afvises.

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder SKATs indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Lovgrundlag

Skatteforvaltningslovens § 21, stk. 1-2

§ 21. Enhver kan hos told- og skatteforvaltningen få et bindende svar på spørgsmål om den skattemæssige virkning for spørgeren af en disposition, når told- og skatteforvaltningen i øvrigt har kompetence til at afgøre spørgsmålet, jf. dog stk. 3. Det kan være om en disposition, som spørgeren har foretaget eller påtænker at foretage.

Stk. 2. Enhver kan hos told- og skatteforvaltningen få et bindende svar på spørgsmål om den skattemæssige virkning for andre end spørgeren af en disposition, som spørgeren påtænker at foretage, når told- og skatteforvaltningen i øvrigt har kompetence til at afgøre spørgsmålet, jf. dog stk. 3.

Skatteforvaltningslovens § 24, stk. 1-3

§ 24. En anmodning om et bindende svar skal være skriftlig og indeholde alle de oplysninger af betydning for svaret, som står til rådighed for spørgeren. Skønner told- og skatteforvaltningen respektive Skatterådet, at spørgsmålet ikke er tilstrækkeligt oplyst, kan spørgeren anmodes om yderligere oplysninger eller dokumentation. Efterkommes anmodningen ikke inden for en rimelig frist, kan spørgsmålet afvises eller svaret begrænses til de forhold, der skønnes tilstrækkeligt oplyst.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen respektive Skatterådet kan i øvrigt i særlige tilfælde afvise at give et bindende svar, hvis spørgsmålet er af en sådan karakter, at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed eller andre hensyn taler afgørende imod en besvarelse.

Stk. 3. En afgørelse efter stk. 1 eller 2 kan ikke påklages administrativt.

Forarbejder

L 110 2004/05, bemærkninger til skatteforvaltningslovens § 24.

Til § 24

Spørgeren har som udgangspunkt ansvaret for at oplyse de faktuelle forhold vedrørende den disposition, der ønskes et bindende svar om. Det har primært sammenhæng med, at spørgeren normalt har - eller bør have - et bedre kendskab til dispositionen end forvaltningen.

Forvaltningen har ansvaret for, at der kun gives et bindende svar, hvis spørgsmålet er tilstrækkeligt oplyst. Og forvaltningen har i øvrigt ansvaret for retsanvendelsen ved spørgsmålets besvarelse.

Told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, kan derfor anmode spørgeren om at belyse spørgsmålet nærmere, herunder om at dokumentere et forhold ved fremlæggelse af en vareprøve, og fastsætte en rimelig frist herfor. En sådan frist bør som udgangspunkt ikke være på under 14 dage.

I det omfang told- og skatteforvaltningen vurderer, at spørgsmålet ikke er oplyst tilstrækkeligt til, at det kan besvares, skal told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, afvise at give et bindende svar.

Efter stk. 2 kan told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, i særlige tilfælde afvise at give et bindende svar.

Ved administrationen af reglerne om bindende svar må det indgå, at der er spørgsmål, der ikke egner sig for den forenklet og borgerstyret sagsbehandling, der ligger i ordningen med bindende svar. Det vil derfor ske, at en anmodning om bindende svar må afvises med henvisning til, at det pågældende spørgsmål har en sådan karakter, at det enten ikke kan besvares med den hast, som spørgeren ønsker, eller at det ikke kan besvares løstrevet fra andre skattemæssige forhold vedrørende den pågældende. Et bindende svar binder jo skattemyndighederne i op til 5 år.

Afvisning kan også komme på tale, eksempelvis hvis der pågår en kontrol eller revision af en skattepligtig, der omfatter den eller de dispositioner, der er stillet spørgsmål om. Der kan også være tale om, at anmodningen om et bindende svar har en sådan karakter, at told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, finder, at der bør foretages kontrol i virksomheden af dispositionen, f.eks. fordi virksomheden aldrig har været registreret i forhold til aktiviteten.

Afvisningsmuligheden er i øvrigt tænkt anvendt på spørgsmålet om en påtænkt disposition, hvis spørgsmålet er af mere teoretisk karakter.

Praksis

Folketingets Ombudsmand, udtalelse af 11. maj 2009, FOB 2009 14-1 (uddrag):

Ifølge skatteforvaltningslovens § 24, stk. 2, kan Skat, henholdsvis Skatterådet, i særlige tilfælde afvise at give et bindende svar, hvis spørgsmålet er af en sådan karakter at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, eller andre hensyn taler afgørende imod en besvarelse.

Om skatteforvaltningslovens § 21 bemærkes særligt at når det i bestemmelsen er anført at bindende svar gives vedrørende en "disposition", må det forstås sådan at, bindende svar kun gives vedrørende en bestemt disposition og ikke en ubestemt flerhed af mulige dispositioner eller forskellige måder at gennemføre en given disposition på.

Kravet om, at der skal være tale om en bestemt disposition, er uproblematisk når der anmodes om bindende svar på de skattemæssige virkninger af en allerede gennemført disposition. I disse tilfælde ligger faktum fast, og det vil være muligt objektivt at konstatere og dokumentere faktum.

I de tilfælde hvor der anmodes om bindende svar på de skattemæssige virkninger af en planlagt disposition, er det derimod ikke muligt objektivt at konstatere og dokumentere sagens faktum. I disse tilfælde udgøres "faktum" alene af spørgerens beskrivelse af den planlagte disposition. Kravet om, at der skal være tale om en bestemt disposition, afføder i disse situationer et krav om, at den planlagte disposition - herunder den måde som dispositionen planlægges gennemført på - beskrives tilstrækkelig detaljeret i anmodningen om bindende svar. Spørgeren må altså på forhånd gøre sig klart præcist, hvad det er han eller hun ønsker at opnå (målet), og hvilken fremgangsmåde spørgeren har tænkt sig at anvende for at nå sit mål.

Det vil naturligvis afhænge af en konkret vurdering om en beskrivelse af en planlagt disposition er tilstrækkelig præcis og detaljeret til, at der kan gives et bindende svar.

Energibeskatningsdirektivets artikel 15, stk. 1, litra b)

Medmindre andet gælder i henhold til andre EF-bestemmelser, kan medlemsstaterne under afgiftsmyndighedernes kontrol indrømme hel eller delvis afgiftsfritagelse eller afgiftslempelse for

(...)

b) elektricitet: fra solenergi, vindenergi, bølgeenergi, tidevandsenergi eller elektricitet af geotermisk oprindelse

Elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c)

Undtaget fra afgiften er elektricitet, som:

c) fremstilles på elproduktionsanlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder i form af vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af elproducenten eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten

Forarbejder

Elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c) blev indført ved lov nr. 1390 af 23. december 2012 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om elforsyning, lov om afgift af elektricitet og ligningsloven.

Det fremgår af de generelle bemærkninger til lovforslaget (2012/1 LSF 86) under pkt. 3.2.2 om lovforslagets udformning, at:

(...)

Når den årsbaserede nettoafregningsordning ophæves for VE-anlæg (elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra e), og ordningen dermed indpasses i det almindelige system med betaling af elafgift og nettoafregning på timebasis, skal spørgsmål om afgiftsfritagelse afgøres efter elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, for alle VE-anlæg.

Det er herefter afgørende for fritagelse af elafgiften:

- *At elektriciteten produceres ved vedvarende energi.*
- *Der skal være tale om direkte eget forbrug, der ikke leveres til det kollektive net - dog kan der søges om timeafregning hos Energinet.dk.*
- *Elektriciteten skal forbruges af producenten - der skal være tale om samme juridiske enhed”.*

(...).

Praksis

Den juridiske vejledning, afsnit E. A. 4.3.4¹

(...)

Undtaget fra afgiften er elektricitet, som fremstilles ved vindkraft, vandkraft, biogas eller anden vedvarende energi, og som forbruges af producenten selv. Se ELAL § 2, stk. 1, litra c.

Ved "forbruges af producenten selv" forudsættes det, at der skal være tale om et direkte forbrug af den producerede elektricitet via et internt el-net. Elektricitet, der leveres fra el-produktionsanlægget til el-producenten via det kollektive el-forsyningsnet, er dermed ikke fritaget for afgift. Afgiften af denne leverance afregnes af netvirksomheden.

Der gælder følgende betingelser for at få fritagelse for elafgiften:

- Elektriciteten skal produceres ved vedvarende energi
- Der skal være tale om direkte eget forbrug, der ikke leveres til det kollektive net
- Elektriciteten skal forbruges af producenten - der skal være tale om samme juridiske enhed.

(...)